

[Cat/Cast] Davant els atacs terroristes succeïts a París

PROCÉS EMBAT :: 16/11/2015

La pregunta definitiva es, ¿Europa quiere realmente acabar con los atentados? ¿O, se nos quiere meter en otra guerra?

[Català]

A Embat volem manifestar que:

- Declarem el nostre rebuig frontal davant dels atemptats i la nostra solidaritat amb les víctimes, els seus familiars i els seus cercles pròxims.

- Exigim als governs de França i Espanya que deixin de desestabilitzar governs laics a l'Orient Mitjà, de donar suport polític a Turquia i les monarquies del Golf i de finançar i armar Al-Qaida i altres bandes salafistes a Síria i l'Iraq.

- Recordem a l'opinió pública catalana que els terroristes de l'DAESH (Estat Islàmic), d'Al-Qaida i altres bandes similars atempten diàriament al món islàmic matant desenes de musulmans. El problema no són els musulmans: és el salafisme, que és un fanatisme religiós.

El primer que hem de recordar és que l'origen d'aquest islamisme gihadista està en la Guerra Freda. Va ser la política exterior del bloc atlantista la que va promoure l'ascens d'un islamisme polític com a forma d'enderrocar els diferents règims àrabs que en aquells moments o bé eren estats «No Alineats» o bé eren afins a la Unió Soviètica. En els anys 70 i 80 del segle XX se'ls va donar carta blanca als països del Golf Pèrsic perquè difonguessin les seves idees teocràtiques en tot l'àmbit musulmà. Tot era poc per derrotar l'enemic d'Occident.

Des de llavors les idees salafistes o takfiristas (sectors fonamentalistes de l'islam) s'han estès per tot el món, instigades pels petrodòlars de l'Aràbia Saudita, Qatar o els Emirats Àrabs Units, i ajudades indirectament per la política exterior dels Estats Units i de la Unió Europea (i concretament França) que preferien mantenir aliats fidels encara que estiguessin difonent versions de l'Islam que promovien la "guerra santa".

A Europa a causa de la immigració de diverses dècades ha una població musulmana molt important. No obstant això, mai ha tingut moltes opcions d'integrar-se efectivament en les nostres societats. O bé ha estat apartada i reclosa en barris-gueto com a França o bé viu en els barris més humils com passa a Catalunya. No se'ls ha tractat com a persones treballadores sinó com estrangeres que sempre ho seran a casa nostra. Aquesta sensació de desarrelament genera precisament una resposta de tornar a les arrels, a identificar-se amb les seves tradicions. La frustració davant el rebuig se suma a la creixent presència de l'islamisme fonamentalista que ha estat difós activament per qui hem nomenat abans que porten dècades finançant les mesquites de missatge fonamentalista.

Les desastroses intervencions de l'OTAN a l'Afganistan, l'Iraq, Líbia i posteriorment les guerres instigades pels diferents interessos geopolítics entre els quals hi ha els de Estats Units i Europa (guerres de Síria, l'Iraq, el Iemen, Mali), sumades a la crisi econòmica que viu Occident han empitjorat la situació. La immigració ha estat condemnada per les dretes conservadores europees mentre creix el racisme entre la població, cosa que provoca una situació propícia per al creixement de l'extrema dreta.

Aquesta situació ha estat mal interpretada per l'esquerra europea que denuncia la islamofòbia, però que fins ara no ha condemnat les causes originals. Diverses insurreccions populars laiques (la Primavera àrab, la revolta de les cabílies algerianes, la declaració d'independència dels Tuareg de Mali) que han tingut lloc en el món islàmic en els últims anys han derivat en revoltes obertament islamistes. D'aquesta manera es produeix una «contrarevolució preventiva» que avorta un possible procés revolucionari. Darrere d'això estan d'una banda els cada vegada més poderosos partits islamistes (que no creuen en la separació entre la religió i l'estat) i la totalment perduda esquerra àrab, centrada exclusivament en les zones industrials, les universitats, en sectors dels exèrcits nacionals i els cercles intel·lectuals de classe mitjana i alta, mentre ha deixat a la deriva el món rural i els barris més humils de les ciutats, avui viviers de l'islamisme polític.

La pregunta definitiva és, Europa vol realment acabar amb els atemptats? O, se'ns vol ficar en una altra guerra? Si vol acabar amb el terrorisme ha de posar les bases per una pau duradera en els territoris que estan avui en guerra. Però a més a més, és necessari finalitzar d'una vegada amb els vincles econòmics i polítics amb els països que han donat suport al gihadisme, com és el cas de diversos països del Golf Pèrsic i Turquia. Recordem, per exemple, que l'estat espanyol està construint l'AVE a la Meca, o que d'aquí a poc tindrà lloc un Mundial de futbol a Qatar. I recordem també que el context que hi ha a l'Orient Mitjà és el d'una guerra entre dues potències regionals com són l'Iran i l'Aràbia Saudita que es lliura físicament a Síria, l'Iraq i el Iemen alhora.

Des de l'esquerra, si volem acabar amb la islamofòbia i aturar la auge de l'extremisme hem de denunciar tot això. A més promoure una integració real de la immigració i de les persones refugiades en la nostra societat que les allunyi de qualsevol radicalisme religiós, denunciat sense por aquells centres de culte on es difonguin aquest tipus d'idees. No ens agrada el fonamentalisme cristià, i no tenim per què acceptar el fonamentalisme musulmà. No volem la imposició de la religió sota la idea de la llibertat d'expressió.

A més l'esquerra ha d'aportar el seu granet de sorra per donar suport a les grans transformacions que estan tenint lloc a l'Orient Mitjà. La causa kurda és estratègica en aquest sentit, perquè suposa una alternativa laica i d'esquerres al camí sense sortida en què s'ha ficat el món islàmic. Però a més hi ha un altre tipus de grans moviments en marxa com el Balutxistan, el poble amazic i tuareg, Somalilàndia i altres territoris que lluiten per tenir societats democràtiques, lliures i laiques però que sempre han estat ignorats per l'esquerra europea.

Per finalitzar no ens podem oblidar de l'últim factor que aviva els conflictes religiosos:

Israel. Aquest país ha causat nombroses massacres contra el poble palestí i és el símbol per excel·lència de la injustícia i també de la indignitat. El sionisme es també una altra forma de supremacisme religiós.

Tant el gihadisme com el sionisme, com el fonamentalisme cristià i el feixisme pretenen la guerra per la supremacia total de les seves idees i cultes. No caiguem en el seu joc pervers.

Contra tots els fonamentalismes religiosos i l'odi extremista, la fraternitat dels pobles lliures.

Embat

[Castellano]

Desde Embat queremos manifestar que:

- Declaramos nuestro rechazo frontal ante los atentados y nuestra solidaridad con las víctimas, sus familiares y sus allegados.
- Exigimos a los gobiernos de Francia y España que dejen de desestabilizar gobiernos laicos en Oriente Medio, de dar apoyo político a Turquía y las monarquías del Golfo y de financiar y armar Al Qaeda y otras bandas salafistas en Siria e Irak.
- Recordamos a la opinión pública catalana que los terroristas del DAESH (Estado Islámico), de Al Qaeda y otras bandas similares atentan diariamente en el mundo islámico matando decenas de musulmanes. El problema no son los musulmanes: es el salafismo, que es un fanatismo religioso.

Lo primero que debemos recordar es que el origen de este islamismo yihadista está en la Guerra Fría. Fue la política exterior del bloque atlantista la que promovió el ascenso de un islamismo político como forma de derribar los diferentes regímenes árabes que en aquellos momentos o bien eran estados «No Alineados» o bien eran afines a la Unión Soviética. En los años 70 y 80 del siglo XX se les dio carta blanca a los países del Golfo Pérsico para que difundieran sus ideas teocráticas en todo el ámbito musulmán. Todo era poco para derrotar al enemigo de Occidente.

Desde entonces las ideas salafistas o takfiristas (sectores fundamentalistas del islam) se han extendido por todo el mundo, instigadas por los petrodólares de Arabia Saudí, Qatar o los Emiratos Árabes Unidos, y ayudadas indirectamente por la política exterior de los Estados Unidos y de la Unión Europea (y concretamente Francia) que preferían mantener aliados fieles aunque estuvieran difundiendo versiones del Islam que promovían la "guerra santa".

En Europa debido a la inmigración de varias décadas hay una población musulmana muy importante. Sin embargo, nunca ha tenido muchas opciones de integrarse efectivamente en

nuestras sociedades. O bien ha sido apartada y recluida en barrios-gueto como en Francia o bien vive en los barrios más humildes como ocurre en Cataluña. No se les ha tratado como personas trabajadoras sino como extranjeras que siempre lo serán en nuestro país. Esta sensación de desarraigo genera precisamente una respuesta de volver a las raíces, a identificarse con sus tradiciones. La frustración ante el rechazo se suma a la creciente presencia del islamismo fundamentalista que ha sido difundido activamente por quien hemos nombrado antes que llevan décadas financiando las mezquitas de mensaje fundamentalista.

Las desastrosas intervenciones de la OTAN en Afganistán, Irak, Libia y posteriormente las guerras instigadas por los diferentes intereses geopolíticos entre los que están los de Estados Unidos y Europa (guerras de Siria, Irak, Yemen, Mali), sumadas a la crisis económica que vive Occidente han empeorado la situación. La inmigración ha sido condenada por las derechas conservadoras europeas mientras crece el racismo entre la población, lo que provoca una situación propicia para el crecimiento de la extrema derecha. Esta situación ha sido mal interpretada por la izquierda europea que denuncia la islamofobia, pero que hasta ahora no ha condenado las causas originales. Diversas insurrecciones populares laicas (la Primavera árabe, la revuelta de las cabillas argelinas, la declaración de independencia de los Tuareg de Mali) que han tenido lugar en el mundo islámico en los últimos años han derivado en revueltas abiertamente islamistas. De esta manera se produce una «contrarrevolución preventiva» que aborta un posible proceso revolucionario.

Detrás de esto están por un lado los cada vez más poderosos partidos islamistas (que no creen en la separación entre la religión y el estado) y la totalmente perdida izquierda árabe, centrada exclusivamente en las zonas industriales, las universidades, en sectores de los ejércitos nacionales y los círculos intelectuales de clase media y alta, mientras ha dejado a la deriva el mundo rural y los barrios más humildes de las ciudades, hoy viveros del islamismo político.

La pregunta definitiva es, Europa quiere realmente acabar con los atentados? O, se nos quiere meter en otra guerra? Si quiere acabar con el terrorismo tiene que poner las bases para una paz duradera en los territorios que están hoy en guerra. Pero además, es necesario finalizar de una vez con los vínculos económicos y políticos con los países que han apoyado el yihadismo, como es el caso de varios países del Golfo Pérsico y Turquía. Recordemos, por ejemplo, que España está construyendo el AVE a la Meca, o que dentro de poco tendrá lugar un Mundial de fútbol en Qatar. Y recordemos también que el contexto que hay en Oriente Medio es el de una guerra entre dos potencias regionales como son Irán y Arabia Saudí que se entrega físicamente en Siria, Irak y Yemen a la vez.

Desde la izquierda, si queremos acabar con la islamofobia y detener la auge del extremismo debemos denunciar todo esto. Además promover una integración real de la inmigración y de las personas refugiadas en nuestra sociedad que las aleje de cualquier radicalismo religioso, denunciado sin miedo aquellos centros de culto donde se difundan este tipo de ideas. No nos gusta el fundamentalismo cristiano, y no tenemos por qué aceptar el fundamentalismo musulmán. No queremos la imposición de la religión bajo la idea de la libertad de expresión.

Además la izquierda tiene que aportar su granito de arena para apoyar a las grandes transformaciones que están teniendo lugar en Oriente Medio. La causa kurda es estratégica en este sentido, porque supone una alternativa laica y de izquierdas en el camino sin salida en que se ha metido el mundo islámico. Pero además hay otro tipo de grandes movimientos en marcha como el Baluchistán, el pueblo amazigh y tuareg, Somalilandia y otros territorios que luchan por tener sociedades democráticas, libres y laicas pero que siempre han sido ignorados por la izquierda europea.

Para finalizar no nos podemos olvidar del último factor que aviva los conflictos religiosos: Israel. Este país ha causado numerosas masacres contra el pueblo palestino y es el símbolo por excelencia de la injusticia y también de la indignidad. El sionismo es también otra forma de supremacismo religioso.

Tanto el yihadismo como el sionismo, como el fundamentalismo cristiano y el fascismo pretenden la guerra por la supremacía total de sus ideas y cultos. No caigamos en su juego perverso.

Contra todos los fundamentalismos religiosos y el odio extremista, la fraternidad de los pueblos libres.

Embat

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-davant-els-atacs>